

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/40438 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Rotterdam, van 16 november 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 25 oktober 2007 is (hierna: de vreemdeling) in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 16 november 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, de opheffing van de maatregel bevolen en hem schadevergoeding toegekend. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen de staatssecretaris in het hoger-beroepschrift naar voren heeft gebracht, is een voortzetting van het debat in eerste aanleg bij de rechtbank. Anders dan de vreemdeling in zijn verweerschrift heeft betoogd, verzet de goede procesorde zich niet tegen kennisname daarvan door de Afdeling.

2.2. In de enige grief klaagt de staatssecretaris dat, samengevat weergegeven, de rechtbank, door te overwegen dat met een lichter middel dan bewaring had moeten worden volstaan, ten onrechte niet terughoudend heeft getoetst en een eigen belangenafweging heeft gemaakt en deze in de plaats heeft gesteld van de door hem gemaakte belangenafweging. Door te overwegen dat de vreemdeling eerst bij besluit van 11 september 2007 ongewenst is verklaard, hij niet eerder in bewaring is gesteld en hij tot dat moment als rijksambtenaar werkzaam is gebleven, terwijl reeds bij besluit van 5 september 2003 tot intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd het bepaalde in artikel 1 (F) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), aan de vreemdeling was tegengeworpen, heeft de rechtbank miskend dat de gronden de bewaring konden dragen en dat de staatssecretaris, gelet op de ernst van de door de vreemdeling gepleegde misdrijven en het gevaar dat hij daarom voor de openbare orde vormt, een belang heeft bij de inbewaringstelling. Tevens heeft de rechtbank miskend dat de omstandigheden in Afghanistan in het voorjaar van 2007 zodanig zijn veranderd dat artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) zich niet langer tegen de uitzetting van de vreemdeling verzet, aldus de staatssecretaris.

2.2.1. De grief slaagt. Aan de inbewaringstelling is ten grondslag gelegd dat het belang van de openbare orde de inbewaringstelling vordert wegens

het vermoeden van onttrekking aan uitzetting, omdat de vreemdeling niet over een identiteitspapier, als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) beschikt en hij ongewenst is verklaard.

Gelet op deze gronden heeft de staatssecretaris zich op het standpunt mogen stellen dat de openbare orde de inbewaringstelling van de vreemdeling vorderde, omdat er aanwijzingen waren om te vermoeden dat hij zich aan zijn uitzetting zou onttrekken.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 16 augustus 2005 in zaak nr. 200505443/1, JV 2005/396), dient de rechtbank indien gronden voor bewaring aanwezig zijn, het standpunt van de staatssecretaris of gelet op alle omstandigheden en het belang dat met de bewaring wordt gediend met een lichter middel kan worden volstaan terughoudend te toetsen.

Door te overwegen dat de staatssecretaris in redelijkheid had moeten volstaan met de toepassing van een lichter middel, omdat de vreemdeling naar het oordeel van de rechtbank in voldoende mate het vermoeden heeft weerlegd dat hij zich aan zijn uitzetting zal onttrekken en zijn belangen bij invrijheidstelling zeer zwaar wegen, terwijl het door de staatssecretaris gestelde belang van de openbare orde naar het oordeel van de rechtbank moet worden gerelativeerd, heeft de rechtbank ten onrechte haar eigen oordeel voor dat van de tot dat oordeel bevoegde staatssecretaris in de plaats gesteld.

Gelet op de gronden die aan de inbewaringstelling ten grondslag zijn gelegd, in het bijzonder de grond dat de vreemdeling ongewenst is verklaard wegens het bepaalde in artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag, heeft de staatssecretaris zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat in de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden geen grond kan worden gezien om van het opleggen van de maatregel van bewaring af te zien en het risico te aanvaarden dat de vreemdeling zich niet meer zou melden, zodra zijn uitzetting daadwerkelijk in zicht zou komen.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen het besluit van 25 oktober 2007 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg naar voren gebrachte beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. De vreemdeling heeft in beroep betoogd dat, nu hij was toegelaten als vluchteling en uit dien hoofde beschikte over een identiteitsdocument als bedoeld in artikel 4.21 van het Vb 2000, aan de maatregel van bewaring ten onrechte ten grondslag is gelegd dat hij niet over een dergelijk document beschikt.

Bij besluit van 11 september 2007, uitgereikt op 25 oktober 2007, is, voor zover thans van belang, de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken. Derhalve beschikte hij ten tijde van de inbewaringstelling niet langer over een geldig identiteitsdocument als bedoeld in voormeld artikel. Het betoog faalt.

2.5. De vreemdeling heeft verder, met het oog op de toepassing van een lichter middel, betoogd dat het beleid van de staatssecretaris ten aanzien van vreemdelingen die wegens hun activiteiten in het verleden voor Afghaanse veiligheidsdiensten ongewenst zijn verklaard onduidelijk is, nu hij, anders dan bij hem bekende vreemdelingen, wel in bewaring is gesteld.

Voor zover de vreemdeling met dit betoog heeft beoogd een beroep te doen op het gelijkheidsbeginsel, kan dit niet slagen, reeds omdat de door hem ter toelichting van zijn betoog overgelegde stukken onvoldoende concreet zijn.

2.6. De vreemdeling heeft verder betoogd dat, gelet op het bepaalde in de artikelen 3 en 8 van het EVRM, geen zicht op uitzetting bestaat.

2.6.1. In het thans voorliggende beroep staat slechts de rechtmatigheid van het besluit van 25 oktober 2007 ter toets. Het verdraagt zich niet met het stelsel van de Vw 2000 dat de rechter die over dit besluit oordeelt, zich in dit geval daarbij tevens uitspreekt over de vraag of de vreemdeling een geslaagd beroep op de bescherming van de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan doen. Reeds hierom faalt het betoog.

2.7. Voor zover de vreemdeling heeft betoogd dat het besluit van 11 september 2007, waarbij hij de aan hem verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is ingetrokken en hij ongewenst is verklaard, geen stand kan houden, wordt overwogen dat in de thans voorliggende zaak uitsluitend het besluit van 25 oktober 2007, waarbij de vreemdeling in vreemdelingenbewaring is gesteld, ter beoordeling staat. De rechtmatigheid van het besluit van 11 september 2007 staat niet ter toets. Het betoog faalt.

2.8. Het inleidende beroep is ongegrond. Er is geen grond voor schadevergoeding.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 16 november 2007 in zaak nr. 07/40438;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- IV. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. T.M.A. Claessens, leden, in tegenwoordigheid van mr. C.E.C.M. van Roosmalen, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

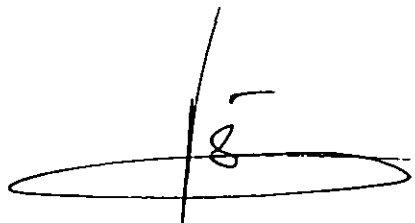
w.g. Van Roosmalen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 januari 2008

53-513.

Verzonden: 11 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

6

Postadres Postbus 84475
2508AL 's-GRAVENHAGE

• Haaglanden

Regio Haaglanden
Korpsonderdeel 15 Vreemdelingenpolitie
Behandeld door D. Duit
Telefoon 070 - 424 1111
Fax 070 - 424 1129
V-nummer / Zaak / Zaak - 25/10/2007
Datum 25/10/2007
Onderwerp M110-A Maatregel van Bewaring

Maatregel van Bewaring

Ik, ondergetekende,

Dick Duit, inspecteur van het regionaal politiekorps Haaglanden,
belast met het toezicht op vreemdelingen, tevens hulpofficier van justitie, leg met het oog op de
uitzetting aan

de vreemdeling, zich noemende:

Achternaam :
Voorna(a)m(en) :
Geboortedatum :
Geboorteplaats :
Geboorteland : Afghanistan
Nationaliteit(en) : Afgaanse, Afgaanse
Geslacht : mannelijk

INE	
Uitland	
Uitland ontvangstdatum:	
Bijzondere	
NO ontvangstdatum:	31 OKT 2007
Registratie in naam r.o.w.:	unit:
INDIS:	datum:
Invoer naam m.d.w.:	unit:
controle:	datum:

de maatregel van bewaring op, zoals bedoeld in artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de
Vreemdelingenwet 2000 (geen rechtmatig verblijf).

Deze maatregel wordt gevorderd door het belang van de openbare orde omdat er aanwijzingen
zijn om te vermoeden dat betrokkene zich aan de uitzetting zal onttrekken, hetgeen blijkt uit het
feit dat betrokkene

- Niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het
vreemdelingenbesluit 2000
- Ongewenst verklaard is

De maatregel is opgelegd:

Plaats : Den Haag
Datum : 25/10/2007
Tijd : 13:25 uur.

De Staatssecretaris van Justitie,

V.nr.

Pagina 1 van 2

Ontvangst tijd 31. Okt. 2007 11:00 Nr. 3493

ONTVANGEN 02-11-2007 09:31

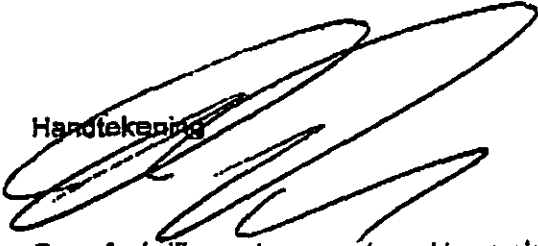
VAN-

NAAR-VREEMDELINGENKAMER

PAG'S 012

namens de Staatssecretaris,
de hulpofficier van justitie,
de inspecteur,
D. Duit

Handtekening

Een afschrift van deze maatregel is onmiddellijk aan de vreemdeling uitgereikt.

Beroep tegen deze maatregel kan schriftelijk worden ingesteld bij de rechtbank te 's-Gravenhage, Centraal Intakebureau Vreemdelingenzaken te Haarlem, faxnummer 023 - 512 6736. Hierbij dient gebruik te worden gemaakt van het model beroepschrift, zie 'www.rechtspraak.nl'.

0102972584

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer, meervoudig
Nevenzittingsplaats Rotterdam

Reg.nr : AWB 07/40438

V-nummer:

Inzake: eiser,
gemachtigde mr. M.J. Mons, advocaat te 's-Gravenhage,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde mr. M.R. Lolyveld.

I Procesverloop

1 Eiser heeft gesteld te zijn geboren op en de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

2 Op 25 oktober 2007 is beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 25 oktober 2007 waarbij eiser op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) de maatregel van bewaring is opgelegd.

3 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 8 november 2007. Eiser is ter zitting verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

4 Bij beslissing van 13 november 2007 heeft de rechtbank bepaald dat het onderzoek ter zitting op 8 november 2007 niet volledig is geweest en het onderzoek heropend. De rechtbank heeft daarbij voorts bepaald dat het beroep door de meervoudige kamer ter nadere zitting op 15 november 2007 zal worden behandeld.

5 De nadere zitting heeft plaatsgevonden op 15 november 2007. Eiser is niet ter zitting verschenen. Zijn gemachtigde is wel ter zitting verschenen. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II Overwegingen

1 Ingevolge artikel 94, vierde lid, van de Vw 2000 staat ter beoordeling of het besluit tot oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel in strijd is met deze wet, dan wel bij afweging van alle betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is te achten.

2 De gemachtigde van eiser heeft de gronden, die ten grondslag aan de maatregel van bewaring liggen, betwist. Eiser heeft als vluchteling over een document als genoemd in art. 4.21, van het Vreemdelingenbesluit (Vb 2000) beschikt. Bovendien heeft hij ter verkrijging van een laissez-passer (LP) zijn medewerking verleend. Verder stelt eiser dat uit een ongewenstverklaring nog niet als regel volgt dat er met betrekking tot eiser reden zou zijn om ervan uit te gaan dat hij zich aan zijn uitzetting zal onttrekken. Gelet hierop en gelet op het feit dat verweerder eiser niet reeds bij beschikking van 5 september 2003 ongewenst heeft verklaard en in bewaring heeft gesteld, zonder hiervoor een verklaring te kunnen

0102972584

AWB 07/40438

2

geven, is eiser van mening dat het belang van de openbare orde - in elk geval op dit moment - zijn inbewaringstelling niet vordert.

Voorts heeft eiser betoogd dat sprake is van een bijzondere situatie. Eiser heeft sinds zijn binnenkomst in Nederland tot aan de beschikking, waarbij eiser ongewenst is verklaard, altijd rechtmatig in Nederland verbleven. Eiser heeft een vast adres en werkt sinds een jaar of tien bij de rijksoverheid. Eiser heeft een vrouw en kinderen die de Nederlandse nationaliteit hebben. Eiser is nimmer voor enig strafbaar feit veroordeeld. Hij heeft zich altijd gehouden aan zijn verplichtingen als vreemdeling. Voorts betwist eiser de rechtmatigheid van de ongewenstverklaring. Gelet op de hiervoor genoemde bijzondere omstandigheden is de gemachtigde van eiser van oordeel dat verweerder had dienen te volstaan met een lichter middel. Bovendien is het beleid van verweerder ten aanzien van vreemdelingen die ongewenst zijn verklaard op grond van het ambtsbericht van 29 februari 2000 over de veiligheidsdiensten ten tijde van het op Moskou georiënteerde bewind uit het Afghanistan van de jaren negentig van de vorige eeuw onduidelijk. Eiser heeft een viertal zaken genoemd, waarin de ongewenstverklarde vreemdelingen niet in bewaring zijn gesteld.

Bij beschikking van 11 september 2007, uitgereikt op 25 oktober 2007, is eiser ongewenst verklaard. Tevens is de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken. Tegen de ongewenstverklaring heeft eiser bezwaar gemaakt en tegen de intrekking van de verblijfsvergunning is beroep ingediend. Tevens is in beide procedures een voorlopige voorziening gevraagd. Eiser is van mening dat uitzetting in ieder geval achterwege dient te blijven totdat door de rechter is beslist op het verzoek tot een voorlopige voorziening. Tevens heeft eiser gesteld dat artikel 3, van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) en artikel 8 EVRM zich tegen de uitzetting verzetten. Er is dan ook geen zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn.

3 Namens verweerder is aangevoerd dat de gronden terecht aan de maatregel van bewaring ten grondslag zijn gelegd. Eiser beschikt namelijk niet over identiteitspapieren als bedoeld in artikel 4.21, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000). Tevens is aan eiser op 25 oktober 2007 de beschikking tot ongewenstverklaring uitgereikt. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) van 31 oktober 2007 (200707113/1), is verweerder van mening dat een ongewenstverklaring gebaseerd op de 1F-status van een vreemdeling per definitie de inbewaringstelling vordert. Gelet op de gronden mocht worden aangenomen dat eiser zich aan zijn uitzetting zal onttrekken.

Nu eiser ongewenst is verklaard op grond van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag (Vlv), stelt verweerder dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstige oorlogsmisdaad. Gelet hierop stelt de Nederlandse staat en de openbare orde een heel groot belang bij de inbewaringstelling van eiser. Onder verwijzing naar de hierboven vermelde uitspraak van de Afdeling, heeft verweerder terecht de belangen van de Nederlandse staat boven het persoonlijk belang van eiser laten prevaleren. Reeds daarom kan verweerder niet volstaan met een lichter middel. Ook de mededeling van eiser dat hij Nederland niet wil verlaten, gedaan op 25 oktober 2007, weegt ten nadele van eiser mee in de belangenafweging en heeft bijgedragen aan het oordeel dat niet met een lichter middel kon worden volstaan. Bij beschikking van 11 september 2007 is de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken. Verweerder stelt dat eiser al een aantal jaren op de hoogte was van de mogelijke intrekking, aangezien deze procedure al sinds oktober 2002 liep. Voorts stelt verweerder zich op het standpunt dat een beroep op het gelijkheidsbeginsel niet zal slagen.

0102972584

AWB 07/40438

3

Immers, iedere zaak wordt op grond van individuele feiten en omstandigheden beoordeeld. Tevens oordeelt verweerder per individuele zaak.

De rechtmatigheid van de ongewenstverklaring van eiser staat bij de behandeling van het onderhavige beroep niet ter toetsing. Het feit dat eiser tegen de beschikking tot ongewenstverklaring een bezwaar heeft ingediend en een voorlopige voorziening heeft verzocht, brengt geen schorsing van de ongewenstverklaring met zich mee. Verweerder heeft wel de voorzieningenrechter verzocht dit verzoek om een voorlopige voorziening op korte termijn te behandelen. Vooralsnog bestaat zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn naar Afghanistan. Verweerder heeft verwezen naar de beschikking van 11 september 2007 voor wat betreft het beroep van eiser op de artikelen 3 en 8 EVRM, hetgeen overigens thans niet ter toetsing voor ligt.

4 De rechtbank overweegt het volgende.

4.1 Niet is betwist dat de maatregelen van staandehouding en ophouding voor verhoor op rechtmatige wijze zijn toegepast.

4.2 Ten aanzien van de gronden die aan de inbewaringstelling ten grondslag liggen, is aangevoerd dat eiser tot aan de ongewenstverklaring in het bezit was van een document als bedoeld in artikel 4.21 Vb 2000 en dat uit de ongewenstverklaring van eiser niet de conclusie kan worden getrokken dat eiser zich aan zijn uitzetting zal onttrekken. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser thans niet beschikt over een geldig document als bedoeld in art. 4.21 Vb 2000. Daarnaast is eiser op 25 oktober 2007 ongewenst verklaard. Verweerder heeft deze gronden derhalve aan de maatregel ten grondslag kunnen leggen.

4.3 Eiser heeft zich, onder verwijzing naar zijn individuele feiten en omstandigheden, op het standpunt gesteld dat verweerder redelijkerwijs had dienen te volstaan met een lichter middel dan het opleggen van de maatregel van bewaring. Verweerder heeft daartegenover gesteld dat gelet op de grondslag van eisers ongewenstverklaring, artikel 1F van het Vlv, het openbare orde belang dermate groot is, dat dit de inbewaringstelling van eiser in ieder geval rechtvaardigt. De rechtbank volgt verweerders redenering niet zonder meer. Immers, weliswaar lijkt een 1F-status een groot openbare orde belang te impliceren, echter, ondanks het feit dat eisers verblijfsvergunning reeds in 2003 is ingetrokken, wegens de tegenwerping van artikel 1F Vlv, heeft verweerder eiser voor het eerst bij besluit van 11 september 2007 (uitgereikt op 25 oktober 2007) ongewenst verklaard. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat dan ook een grote discrepantie tussen de stelling van verweerder dat eisers 1F-status (welke overigens nog niet onherroepelijk is vastgesteld) een zeer groot openbare orde belang impliceert, op grond waarvan eiser in bewaring dient te worden gesteld, enerzijds en de houding van verweerder gedurende de periode van oktober 2002 tot september 2007, waarin verweerder eiser niet heeft ongewenst verklaard, laat staan in bewaring gesteld, anderzijds. In casu komt daar nog bij dat eiser gedurende deze periode steeds als rijksambtenaar werkzaam is gebleven. Het door verweerder gestelde grote openbare orde belang bij de inbewaringstelling van eiser, behoeft gelet op het voorgaande derhalve enige relativering.

4.4 Tegenover dit gestelde openbare orde belang staan de belangen van eiser bij invrijheidstelling. Eiser is sinds 1996 in Nederland en heeft, terwijl hij hier rechmatig verbleef, een bestaan opgebouwd. Eiser is ruim acht jaar als rijksambtenaar werkzaam, thans voor het Ministerie van Financiën. Eisers vrouw en kinderen hebben de Nederlandse

0102972584

AWB 07/40438

4

nationaliteit en de kinderen zijn in Nederland geboren. Met zijn gezin woont eiser op een vast adres en als zodanig zijn zij ingeschreven in de GBA. Eiser is thans in procedure tegen de ongewenstverklaring en tegen de intrekking van zijn verblijfsvergunning, welke procedures naar alle waarschijnlijkheid nog de nodige tijd in beslag zullen nemen.

4.5 Naast de hiervoor genoemde belangen neemt de rechtbank in aanmerking dat er behalve de formele gronden die aan de maatregel ten grondslag zijn gelegd, geen feitelijke omstandigheden zijn die aannemelijk maken dat eiser zich aan zijn uitzetting zal onttrekken. Ter weerlegging van het vermoeden dat eiser zich aan zijn uitzetting zal onttrekken, zoals dat blijkt uit de gronden die aan de maatregel ten grondslag zijn gelegd, heeft eiser gewezen op het feit dat hij hier al jaren op een vast adres met zijn Nederlandse gezin verblijft, dat hij hier al jaren een vaste baan heeft bij de rijksoverheid en dat hij zich sedert zijn inbewaringstelling coöperatief heeft opgesteld. Genoemde feiten en omstandigheden zijn door verweerder niet betwist en vinden steun in het dossier. Verweerder heeft nog gewezen op de uitslating die eiser heeft gedaan bij de ontvangst van het besluit tot ongewenstverklaring op 25 oktober 2006, namelijk dat eiser Nederland niet binnen 24 uur zou verlaten. Deze opmerking van eiser dient naar het oordeel van de rechtbank te worden gerelativeerd. In de situatie waarin iemand, zoals eiser, jarenlang rechtmatig in Nederland heeft verbleven en hier een bestaan heeft opgebouwd, net heeft vernomen dat hij ongewenst is verklaard en binnen 24 uur Nederland moet verlaten, is een eerste reactie dat dit niet mogelijk is (gelet op zijn (gezins)omstandigheden) niet onredelijk en kan hieruit - in deze zaak - niet zonder meer worden afgeleid dat eiser zich aan zijn uitzetting wil onttrekken. De rechtbank is van oordeel dat gelet op hetgeen door eiser is aangevoerd het vermoeden dat eiser zich aan zijn uitzetting zal onttrekken in voldoende mate is weerlegd.

4.6 Nu eiser in voldoende mate het vermoeden heeft weerlegd dat hij zich aan zijn uitzetting zal onttrekken en moet worden geoordeeld dat zijn belangen bij Invrijheidstelling zeer zwaar wegen, terwijl het door verweerder aangevoerde belang van de openbare orde moet worden gerelativeerd, is de rechtbank van oordeel dat de inbewaringstelling van eiser in redelijkheid niet gerechtvaardigd moet worden geacht en dat verweerder in alle redelijkheid had moeten volstaan met de oplegging van een lichter middel, zoals een meldplicht. Aan bespreking van het overig door eiser aangevoerde komt de rechtbank niet toe.

4.7 Het beroep is derhalve gegrond en de maatregel dient te worden opgeheven met ingang van 16 november 2007.

4.8 Voorts acht de rechtbank voldoende gronden aanwezig om schadevergoeding toe te kennen voor 6 dagen onrechtmatige bewaring in een politiecel (van 25 oktober 2007 tot 31 oktober 2007) ten bedrage van € 95,- = € 570,- en 16 dagen onrechtmatige bewaring op de Detentieboor Merwehaven te Rotterdam (van 31 oktober 2007 tot 16 november 2007) ten bedrage van € 70,- = € 1120,-. Het totale bedrag aan schadevergoeding komt daarmee op € 1690,-.

4.9 De rechtbank ziet aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn overeenkomstig het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 805,- (1 punt voor het beroepschrift en 1,5 punt voor het verschijnen ter zitting en nadere zitting met een waarde per punt van € 322,- en wegingsfactor 1.) Aangezien ten behoeve van eiser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient de betaling van dit bedrag ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb te geschieden aan de griffier van de rechtbank.

0102972584

AWB 07/40438

6

III Beslissing

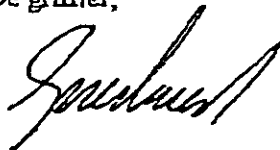
De rechtbank 's-Gravenhage:

rechtdoende:

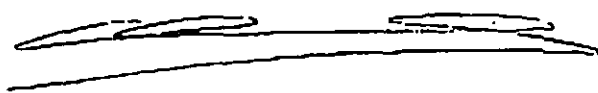
- 1 verklaart het beroep gegrond;
- 2 beveelt de opheffing van de maatregel van bewaring met ingang van 16 november 2007;
- 3 wijst het verzoek om schadevergoeding toe en kent aan eiser schadevergoeding toe ten bedrage van € 1690,- ten laste van de Staat der Nederlanden (Ministerie van Justitie), te betalen door de griffier van de rechtbank;
- 4 veroordeelt verweerder in de proceskosten ten bedrage van € 805,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden (Ministerie van Justitie) als rechtspersoon die deze kosten aan de griffier dient te vergoeden.

Aldus gedaan door mr. C. Laukens, voorzitter, en mr. drs. H. van de Heuvel en mr. drs. J. van den Bos als leden, en door de voorzitter en G. Meiland, griffier, ondertekend.

De griffier,

De rechter,

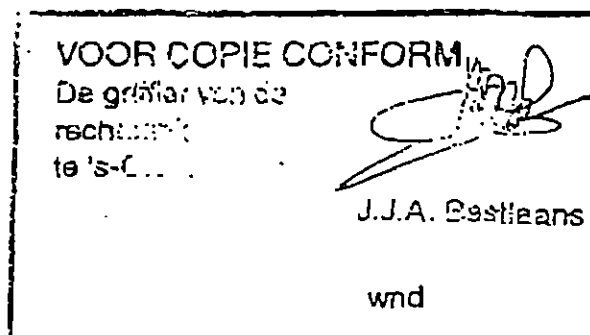
Uitspraak in het openbaar op 16 november 2007

Rechtsmiddel

Krachtens artikel 95 van de Vw 2000 staat tegen deze uitspraak hoger beroep open. Ingevolge artikel 84, aanhef en onder d, van de Vw 2000 staat geen afzonderlijk hoger beroep open tegen de beslissing op het verzoek om schadevergoeding. De termijn voor het indienen van een beroepschrift is één week na verzending van de uitspraak. Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, hoger beroep vreemdelingen-zaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

Afschrift verzonden op:

16 NOV 2007

Justitie

Immigratie en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:

de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage

appellant:

gemachtigde: mr. A.H.M. van Wijk
ambtenaar ten departemente

Tegen:

de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Rotterdam
van 16 november 2007
met kenmerk 07/40438

Inzake:

met IND-kenmerk 9607.22.4033
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. M.J. Mons
advocaat te 's-Gravenhage

Procesvertagenwoordiging
Den Haag
Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mw mr. A.H.M. van Wijk
070-779 4923

Justitie

1. Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Rotterdam, van 16 november 2007, verzonden op diezelfde datum, met kenmerk AWB 07/40438, in welke zaak de rechtbank het beroep gericht tegen het besluit van 25 oktober 2007 gegrond heeft verklaard, de opheffing van de vrijheidsontnemende maatregel heeft bevolen en verweerder een schadevergoeding ten laste van de Staat der Nederlanden heeft toegekend ten bedrage van € 1690,-- (*productie 1*).

2. Achtergronden

Bij besluit van 25 oktober 2007 is verweerder krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw) een vrijheidsontnemende maatregel opgelegd.

Bij uitspraak van 16 november 2007, met kenmerk AWB 07/40438, heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard en verweerder een schadevergoeding ten laste van de Staat der Nederlanden toegekend ten bedrage van € 1690,--.

Voor de goede orde merkt de Staatssecretaris op dat de bestreden uitspraak vijf pagina's omvat. De pagina's 1 tot en met 4 zijn als zodanig genummerd. Op de vijfde en laatste pagina van de uitspraak is echter -klaarblijkelijk abusievelijk- paginanummer 6 vermeld in plaats van paginanummer 5.

3. Standpunt Staatssecretaris van Justitie

3.1. De Staatssecretaris van Justitie heeft een grief tegen de uitspraak van de rechtbank.

Grief 1

3.2. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 4.3. op pagina 3 van de uitspraak het volgende:

"Verweerder heeft daartegenover gesteld dat gelet op de grondslag van elser's ongewenstverklaring, artikel 1F van het Vlv, het openbare orde belang dermate groot is, dat dit de inbewaringstelling van elser in ieder geval rechtvaardigt. De rechtbank volgt verweerder's redenering niet zonder meer. Immers, weliswaar lijkt een 1F-status een groot openbare orde belang te impliceren, echter, ondanks het feit dat elser's verblijfsvergunning reeds in 2003 is ingetrokken wegens tegenwerping van artikel 1F Vlv, heeft verweerder elser voor het eerst bij besluit van 11 september 2007 (uitgereikt op 25 oktober 2007) ongewenst verklaard. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat dan ook een grote discrepantie tussen de stelling van verweerder dat elser's 1F-status (welke overigens nog niet onherroepelijk is vastgelegd) een zeer groot openbare orde belang impliceert, op grond waarvan elser in bewaring dient te worden gesteld, enerzijds en de houding van verweerder gedurende de periode van oktober 2002 tot september 2007, waarin verweerder elser niet heeft ongewenst verklaard, laat staan in bewaring gesteld, anderzijds. In casu komt daar nog bij dat elser gedurende deze periode steeds als rijksambtenaar werkzaam is gebleven. Het door verweerder gestelde grote openbare orde belang bij de inbewaringstelling van elser, behoeft gelet op het voorgaande derhalve enige relativering."

Voorts overweegt de rechtbank in rechtsoverwegingen 4.5 en 4.6 op pagina 4 van de uitspraak ten onrechte als volgt:

"(...) Naast de hiervoor genoemde belangen neemt de rechtbank in aanmerking dat er behalve de formele gronden die aan de maatregel ten grondslag zijn gelegd, geen feitelijke omstandigheden zijn die aannemelijk maken dat eiser zich aan zijn uitzetting zal onttrekken. Ter weerlegging van het vermoeden dat eiser zich aan zijn uitzetting zal onttrekken, zoals dat blijkt uit de gronden die aan de maatregel ten grondslag zijn gelegd, heeft eiser gewezen op het feit dat hij hier al jaren op een vast adres met zijn Nederlandse gezin verblijft, dat hij hier al jaren een vaste baan heeft bij de rijksoverheid en dat hij zich sedert zijn inbewaringstelling coöperatief heeft opgesteld. Genoemde feiten en omstandigheden zijn door verweerder niet betwist en vinden steun in het dossier. Verweerder heeft nog gewezen op de uitdagingen die eiser heeft gedaan bij de ontvangst van het besluit tot ongewenstverklaring op 25 oktober 2006, namelijk dat eiser Nederland niet binnen 24 uur zou verlaten. Deze opmerking van eiser dient naar het oordeel van de rechtbank te worden gerelativeerd. In de situatie waarin iemand, zoals eiser, jarenlang rechtmatig in Nederland heeft verbleven en hier een bestaan heeft opgebouwd, net heeft vernomen dat hij ongewenst is verklaard en binnen 24 uur Nederland moet verlaten, is een eerste reactie dat dit niet mogelijk is (gelet op zijn (gezins)omstandigheden) niet onredelijk en kan hieruit -in deze zaak- niet zonder meer worden afgeleid dat eiser zich aan zijn uitzetting wil onttrekken. De rechtbank is van oordeel dat gelet op hetgeen door eiser is aangevoerd het vermoeden dat eiser zich aan zijn uitzetting zal onttrekken in voldoende mate is weerlegd."

En

"Nu eiser in voldoende mate het vermoeden heeft weerlegd dat hij zich aan zijn uitzetting zal onttrekken en moet worden geoordeeld dat zijn belangen bij invrijheidstelling zeer zwaar wegen, terwijl het door verweerder aangevoerde belang van de openbare orde moet worden gerelativeerd, is de rechtbank van oordeel dat de inbewaringstelling van eiser in redelijkheid niet gerechtvaardigd moet worden geacht en dat verweerder in alle redelijkheid had moeten volstaan met de oplegging van een lichter middel, zoals een meldplicht."

Toelichting

- 3.3. De Staatssecretaris stelt voorop dat de aan de inbewaringstelling ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden door verweerder niet dan wel niet afdoende zijn bestreden.
- 3.4. De rechtbank is van oordeel dat de Staatssecretaris in redelijkheid had moeten volstaan met de oplegging van een lichter middel, zoals een meldplicht.
- 3.5. De Staatssecretaris stelt zich allereerst op het standpunt dat de rechtbank, in weerwil van de in vorenstaande conclusie gebruikte bewoordingen, heeft nagelaten het oordeel van de Staatssecretaris met de vereiste terughoudendheid te toetsen. De rechtbank heeft zijn oordeel ten onrechte in de plaats van dat van de Staatssecretaris gesteld.
- 3.6. Voorts wijst de Staatssecretaris op het volgende. Bij beschikking van 15 oktober 1996 is verweerder toegelaten als vluchteling. Op grond van artikel 115, zevende lid Vw wordt een toelating als vluchteling aangemerkt

als een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Bij brief van 13 november 2001 is aan verweerder kenbaar gemaakt dat in verweerders dossier een onderzoek was opgestart naar de toepasbaarheid van artikel 1F van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna: het Vluchtelingenverdrag). In het kader van dit onderzoek is verweerder op 27 maart 2002 aanvullend gehoord. Bij beschikking van 5 september 2003 is verweerders verblijfsvergunning ingetrokken. In deze beschikking is verweerder artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag tegengeworpen. Tevens is in deze beschikking aangenomen dat artikel 3 EVRM zich verzet tegen uitzetting van verweerder naar Afghanistan.

- 3.7. Tegen dit besluit heeft verweerder op 25 september 2003 beroep ingesteld. Bij uitspraak van 28 februari 2005 van de rechtbank te 's-Gravenhage, is het beroep gegrond verklaard. Bij beschikking van 11 september 2007 is verweerders verblijfsvergunning ingetrokken en is hij ongewenst verklaard. Verweerder is in deze beschikking wederom artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag tegengeworpen. Ten aanzien van verweerder zijn er ernstige redenen om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven welke als zeer ernstig dienen te worden gekwalificeerd. Ten aanzien van artikel 3 EVRM is (kortgezegd) overwogen dat het Afghaanse parlement op 31 januari 2007 een wetsvoorstel heeft aangenomen dat ziet op verlening van amnestie aan personen die betrokkenheid hebben gehad bij mensenrechtenschending of oorlogsmisdaden gedurende de afgelopen vijftientig jaar. Vanwege de wil van het Afghaanse parlement om tot een amnestiewet te komen is de huidige situatie van plegers van oorlogsmisdaden en ex-communisten in positieve zin veranderd. Om die reden verzet artikel 3 EVRM zich thans niet langer tegen verwijdering van verweerder naar Afghanistan (*Processtuk 1, pagina 3, 4 en 5*).
- 3.8. De rechtbank heeft geoordeeld dat het door de Staatssecretaris gestelde grote openbare orde belang enige relativering behoeft, omdat verweerder eerst bij beschikking van 11 september 2007 ongewenst is verklaard, hij niet eerder in vreemdelingenbewaring is genomen en hier te lande al jaren als rijksambtenaar werkzaam is. Door dit te oordelen heeft de rechtbank miskend dat deze omstandigheden, waaronder mede begrepen omstandigheden die kunnen duiden op mogelijke geïntegreerdheid van verweerder in de Nederlandse samenleving, niet af kunnen doen aan de ernst van de misdrijven, het gevaar dat verweerder deswege voor de openbare orde vormt en het daaruit voor de Staatssecretaris voortvloeiende belang bij verweerders inbewaringstelling. Tevens heeft de rechtbank hiermee miskend dat de omstandigheden in Afghanistan pas sinds het voorjaar van 2007 dusdanig zijn veranderd, dat artikel 3 EVRM zich thans niet langer verzet tegen verwijdering van verweerder naar zijn land van herkomst.
- 3.9. Voorts heeft de rechtbank miskend dat de ongewenstverklaring dient te worden aangemerkt als een gegeven, dat blijkens het beleid reeds leidt tot de noodzaak tot inbewaringstelling.

Zie:

AbRS 25 januari 2002, nr. 200106326/1, JV 2002/129

- 3.10. Gelet op het vorenstaande is in hetgeen verweerder heeft aangevoerd geen grond gelegen voor het oordeel dat de Staatssecretaris in redelijkheid had

moeten volstaan met de oplegging van een lichter middel, zoals een meldplicht. De Staatssecretaris hoeft niet het risico te aanvaarden dat verweerder zich aan de uitzetting zal onttrekken, zodra deze daadwerkelijk in zicht komt. De rechtbank heeft dit alles miskend.

- 3.11. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 4.7, 4.8 en 4.9 op pagina 4 en de beslissing op pagina 6 van de uitspraak. Gegrond bevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Conclusie

Gelet op het vorenstaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. De Staatssecretaris van Justitie verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank te vernietigen, en te doen wat deze had behoren te doen, namelijk het inleidende beroep alsnog ongegrond te verklaren.

's-Gravenhage, 22 november 2007

Gemachtigde

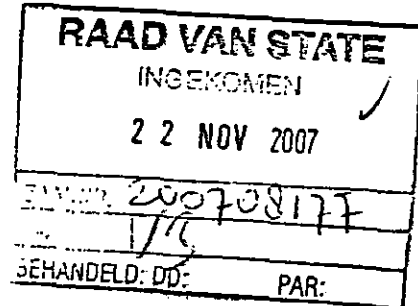
mr. A.H.M. van Wijk
procesvertegenwoordiger
Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120
2500 GC Den Haag
telefoon 070 - 779 4923
telefax 070 - 779 4545

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres: Postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Telefoon 070 7794901
Fax 070 7795534Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Onderdeel	Proces Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	Vestiging Den Haag
Doorkiesnummer(s)	mw. mr. A.H.M. van Wijk
Datum	070 779 4923
Ons kenmerk	22 november 2007
Uw kenmerk	9607.22.4033
Bijlage(n)	2
Onderwerp	Hoger beroep Staatssecretaris van Justitie

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Rotterdam van 16 november 2007, met kenmerk Awb 07/40438.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

A.H.M. van Wijk, procesvertegenwoordiger

